

KUKátko

DO TVAROŽENSKÉ FARNOSTI

ročník 3 / číslo 3

prosinec 2013

**Žehnání opraveného pomníku
Václava Kosmáka
13. 10. 2013**

**Děkanátní setkání
mládeže
6.- 7. 12. 2013**

SLOVO OTCE JOSEFA

Každý rok se jako správní katolíci touto dobou dívíme a rozčilujeme nad tím, jak ti „nekrěťané“ ti „z kola venku“ předbíhají a slaví Vánoce už celý advent, ba ještě dříve. Napadá mne, že ono brzké slavení Vánoc možná vypovídá o obrovské touze lidí po něčem krásném a vznešeném, co v běžném životě nenacházejí. Jestli to tak je, pak Bohu díky za to, že hledají. Kdo vytrvá, jednou najde.

Pastýři i mudrci hledali a našli - přišli se poklonit. Pastýřům pomohl anděl, mudrcům hvězda. Odpověď na to, koho Bůh poslal lidem okolo, je nasnadě.

„My“ naopak čekáme se slavením až do štědrého dne. Ovšem vánoční nejen atmosféra, ale i úžas a ztišení nám moc dlouho nevydrží. Velmi rychle se vracíme do všedních dní. Ve skutečnosti bychom měli slavit Vánoce celý rok a při každé modlitbě Anděl Páně se klanět narozenému Ježíši. Nenechme si sebrat každodenním a všedním koloběhem událostí úžas nad Božím zásahem pro člověka. Betlémskou událost, tak významnou pro naši spásu, vidělo jen pár lidí. To Boží, rozhodující pro svět i pro nás, se děje nenápadně, mezi námi a Bohem, v našich srdcích, v drobných nezištných dobrých skutcích. O tom se člověk nedoče na titulních stránkách našich novin, ani se o tom nedozvíme v televizních zprávách či na internetu.

Přeji nám všem ať celý rok neztratíme vánoční úžas a radost.

otec Josef

POZDRAV OD JIRKY POLACHA

Mí drazí přátelé!

Nejdříve, prosím, přijměte zdravici ze vzdálených západních končin naší drahé matičky moravské země, z velehor, kterých jméno je Českomoravská vrchovina, z městyse Měřína. I když téměř všichni místní obyvatelé tvrdí, že tady to ještě nic není, já jsem jiného názoru, protože je to tu všechno míc do kopce (a samozřejmě naopak). Dokonce nejsem schopen, doufám tedy, že jen zatím, odhadovat a tím se přizpůsobit vrtochům místního počasí. Co jsem si však všiml, podzim tu nastoupil o dost rychleji, než u vás, či v mé rodné víse.

A jak si ten čas tak rychle letí, člověk si ani neuvědomuje, a ani mi to chvílemi nedochází, že jsem stále ještě kněžským pískletem, i když věku pokročilejšího. Je to teprve pár měsíců, kdy mi byla projevena nesmírná milost a byl jsem přijat do

sboru Božích služebníků – mnozí jste toho byli svědky. Musím přiznat, že před tím velkým dnem, kdy mělo dojít ke změně, jsem byl dosti nervózní. Nebylo to ale z nějakých pochyb, ale spíše z očekávání, co se vlastně po-tom stane. Jaké bylo překvapení, když se nestalo nic. Kdysi, při jednom biřmování, jsem se bezprostředně po mazání olejem ptal jedné kamarádky, jestli cítí nějakou změnu, a ona že nic. A asi to tak má být. Ať jde o biřmování nebo kněžské svěcení, anebo kteroukoliv jinou svátost, vždy jde, a jak sama říká naše matička Církev, o „viditelná znamení neviditelné Boží milosti“. Změnou tedy neprocházíme zvenčí, ale vždy zevnitř. A tomu se budu učit a hledat správný směr celý život. Jak zjišťuji, kněžství je krásná služba, ale velmi náročná, protože nejde jen o hledání své duše, ale hlavně o pomoc druhým nalézt tu jejich duši.

Jak mnozí víte, nebylo mi dopřáno strávit v kněžském semináři kontinuální dobu, tak jako jiným bohoslovcům, potažmo kněžím. Proto jsem velmi rád, že náhradou, a to myslím zcela adekvátní, se mi stala vaše farnost. Dva roky prožité ve vašem společenství mi byly ohromnou školou a zároveň praxí do mého současného kněžského života. Kdybych měl vyjmenovat všechny, kteří na utváření mé osoby zapůsobili, potřeboval bych mnohem více prostoru. Proto nebudu vyjmenovávat jména, ale dovolím si zde zavzpomínat na slova, která mě nejvíce provází v mém dosavadním kněžském působení. Pokaždé, když usedám do zpovědnice, vzpomenu si na slova, která mi byla vštěpovaná při přátelských rozhovorech, za které jsem velice vděčen. Ta slova jsou: „Kdo málo miluje, málo odpouští.“ Víím, že citace není přesná, ale smysl je jasný. Před nedávnem jsem dostal úžasný dopis s ještě úžasnějším darem, ve kterém mi bylo připomenuto, co jsem říkal v jednom kázání. Řekl jsem, že chci být svatým. Díky moc za připomenutí, protože my lidé máme ve zvyku vyslovit spoustu slov, ale mnohá z nich přijdou vniveč. Byl bych rád, kdyby zrovna tato slova o svatosti nevyšuměla, abych si je nepřipomínal jen já – teď si je připomínám velmi často, ale aby zněla v uších každého z nás. Přece jen je na místě, abych jmenoval jednu osobu a tou je otec Josef. Chtěl bych mu tímto poděkovat za poskytnutí azylu po celou dobu. Za to, že mi byl dobrým bratrem i dobrým učitelem. I když mi nikdy nedělalo ranní vstávání moc dobře, dnes mi tento dril, kdy jsme zbrzka rána bděli na modlitbách, přijde vhod.

Velmi na vás vzpomínám jak v myšlenkách, tak také v modlitbách. Pokaždé, když se řítím světelnou rychlostí po Dé jedničce, u Rohlenky přibrzdím a přes Kopeček se snažím dohlédnout aspoň na věž kostela. Dlouho to přes tu kukuřici

nešlo, ale teď je zase vidět. Ještě jednou mnohokrát děkuji za všechno, co jste mi dali, za úsměvy a modlitby, za to, že jste.

Ze srdce žehnám a prosím o modlitbu nejen za mě, ale za všechny kněze.

Jirka

FARNOST PRO MISIE

Během podzimu jsme měli, jako předešlé roky, možnost vzpomenout více na misie o misijní neděli, ta letos připadla na 20. října. Tento světový den modliteb za misie se slaví už od roku 1926. Toho, co můžeme misiím nabídnout není zrovna málo, přestože nám může být toto téma vzdálené.

Hned jako první mě napadá finanční podpora, protože okolo peněz se v současnosti točí úplně všechno. Byli jsme vyzváni vzdát se podle svých možností jednodenního výdělku. Minimálně je zajímavé spočítat si kolik to dělá, že... a pak už je na člověku, kolik se svobodně rozhodne darovat.

Každý z nás už asi zažil, že jsou věci, které za peníze koupit nejde. To platí i u misií a my jsme pozváni spojovat se s misionáři a celou světovou církví v modlitbě. Říká se tomu taky misijní most modlitby, což názorně ukazuje, že tak jako my se modlíme za misionáře a křesťany v misijních oblastech, tak i oni se modlí na nás.

A nejenom finanční pomoc a modlitbu misie potřebují, ale celého člověka. Můžete si být jisti, že misie se týkají opravdu každého z nás, nejen těch, kteří opustí všechno, co mají a stanou se misionáři v dalekých zemích. Připomíná nám to kněz na každé mši, když v jejím závěru říká: "Jděte ve jménu Páně".

A když už se zmiňuji i o těch misionářích, co všechno opustili, ráda bych připomněla jedno letošní výročí, které by nám mohlo být docela blízké. Letos je to totiž 115 let od narození Josefa Zemana, šlapanického rodáka, který odešel na misie do Číny, kde zemřel v roce 1952.

O misijní neděli se v naší farnosti konalo také Misijní moštování, do kterého se zapojilo mnoho z vás a chtěla bych vám za to moc poděkovat. A nejen za pomoc, ale i za vaše finanční příspěvky za mošt, které v celkovém součtu i s misijními kalendáři vynesly 11.139 Kč.

Daniela Severová

VÁNOČNÍ

Jak dobře víš, moje narozeniny se blíží. Každý rok se koná oslava na moji počest a myslím si, že to tak bude i tento rok.

Během těchto dní mnoho lidí nakupuje dárečky. Rozhlas a televize ve svých reklamách upozorňují svět na moje blížící se narozeniny. Je krásné vědět, že nejméně jedenkrát za rok si lidé na mne vzpomenou.

Jak jistě víš, oslava mých narozenin začala již před mnoha roky. Zpočátku lidé chápali, uvědomovali si a byli vděční za všechno, co jsem pro ně udělal. Teď se zdá, že už nikdo nepozná skutečný důvod oslav.

Rodiny a přátelé jsou spolu. Baví se, ale nepoznají význam této oslavy. Vzpomínám si, že i vloni byla uspořádána tato slavnost na moji počest. Slavnostní tabule byla plná delikates, ovoce a různých sladkostí. Výzdoba byla vskutku fantastická a ty nádherně zabalené dárky...

Chceš však něco vědět? Byl jsem oslavenec, ale nebyl jsem pozvaný. Když nastal den D, přišel jsem, ale nechali mě venku před zabouchnutými dveřmi a já jsem tak moc chtěl být s nimi... Popravdě, nepřekvapilo mě to, protože v posledních letech přede mnou všichni zavírají dveře.

Nepozvaný, ale přece jsem se rozhodl potichoučku vejít. Postavil jsem se nepozorovaně do rohu místnosti a sledoval. Lidé jedli, pili, někteří už byli i opilí a vyprávěli laciné vtipy... a potom vstoupil do místnosti veliký silný muž oblečený v červeném oděvu s dlouhou bílou bradou. Sedl si do křesla, všechny děti se rozběhly k němu a křičely „Santa Claus, Santa Claus“, jako by tato oslava byla na jeho počest! Potom se začali všichni objímat. Také jsem rozevřel svou náruč čekajíc, koho bych objal a víš co... nikdo ke mně nepřišel.

Lidé si začali rozdávat dárky a otevírali je plni očekávání. Nesměle jsem se díval, jestli tam nebude nějaký pro mě. No řekni, jak by ses cítil ty, kdyby na tvých narozeninách byli obdarovaní všichni kolem tebe a ty ne? Opět jsem se cítil nechtěný, nepozvaný a proto jsem odešel.

Každý rok je mi ve svátek mých narozenin víc a víc smutno. Lidé myslí jen na jídlo, pití, zábavu, ale na mě jaksi zapomínají. Byl bych rád, kdybys mi o těchto Vánocích dovolil vstoupit do svého života. Potěšilo by mě, kdybys uznal skutečnost, že jsem před více než 2000 roky přišel dobrovolně na tento svět obětovat svůj život na kříži, abych tě zachránil. Dnes jediné co chci je, abys tomu uvěřil celým svým srdcem.

Rád se s Tebou o něco podělím. I když mě mnozí nepozvali na svoji oslavu, budu mít grandiózní oslavu, jakou si nikdo neumí ani představit.

Budu na vás všechny čekat při letošní oslavě... Uvidíme se brzy... Miluji Tě... Ježíš

zdroj: internet

VZPOMÍNKA NA P. VÁCLAVA KOSMÁKA

Letos 5. září uplynulo 170 let od narození Václava Kosmáka, kněze a spisovatele, který ve Tvarožné působil v letech 1877-1893.

Purpurový květ

Zajisté jsi byl již v jedlovém nebo smrkovém lese, milý čtenáři. Vid', že je tam krásně, až milo?! Oh, já miluji lesy nade všechno! Ale kdo po lesích chodívá každodenně, tomu ta krása jejich, jako každá jiná, nevšední, že pak až i lhotejně hledívá na ni: jest mu nahoře v těch ratolestích vše tuze zelené, jednotvárné. Z jara však i nejhoubatější myslivec se často zastaví u některého smrku, zahledí se naň s rozkoší a zadrav se za uchem, řekne: „To je krása! Jako kytička!“

A to bývá tehdy, když se smrky rozkvetou květem purpurovým. Květy smrkové, zárodky šišek čili smolek, stojí na chvojí do výšky jako plaménky a hoří a skvějí se purpurem, zvláště ve slunkku, až srdce zaplesati musí.

Strom člověčenstva jest vždy zelený jako smrk, ač sem tam suchá bodlička nebo chvojka s něho odpadne, ale ta zeleň, ten život jeho jest jednotvárný. Lidé se starají, pracují, chybují, milují, nenávidí, pronásledují se – a mrou. Tak to jde bez ustání, že se až zprotiví pozorovati to stále. Někdy však se objeví na stromě člověčenstva květ krásný, - člověk dobrý, ctnostný, jež zdobí purpur šlechtictví duševního, byť si chodil i nuzně. Takového pozorování jest zajímavé a radostné. A takovým purpurovým květem byla Kočárkova Kačenka.

Poslouchej, chci ti vypravovati jednoduše dva výjevy z jejího života. V Makovci u kostela v síňce visí starý, dřevěný kříž. Socha Kristova jest sice neuměle vyřezána, velkými červenými ranami pomalována, má však přece kolena líbáním

všecka otřena. - Lidé na venkově jsou na mnoze jako děti. - Já, jsa ještě malý hoch, líbával jsem ten kříž s vroucností, nedbaje jeho nekrásy – a tak to dělají venkované vůbec, hledí více duchem, než očima. Našeho „vzdělance“ nepohne k úctě té lež – kříž krásně a uměle řezaný.

Před tím Makoveckým křížem klečela před mnoha lety Kočárkova Kačenka. Modlila se tiše. Byla zahalena ve velký, tmavý šátek, z jehož záhybů hleděl mile a jemně její bledý obličej, jako měsíc z černých mraků. Tvář její nebyla krásná, nebyla nehezká – byla prostá, pokorná, jako tvář světice.

Najednou pozdvihla modré oči k starému kříži, hleděla přes velké slzy na ten obraz Spasitelův a z prsou se jí vyřinul povzdech a ten povzdech se chvěl a třásl, jako struna. A ta struna se chvěla, zvučela k nebi, až dozněla před branou, u níž se rozdává podpora všeliká všem.

Kočárkova Kačenka byla nebohé sirotče. Otce nepoznala, zahynul ve francouzských válkách, a matku viděla klásti do hrobu o devátém létě. Chudera Kačenka! Nezůstalo po matce ničeho, než svatební šaty a několik hábů na všední den – pak „poloviční nebes klíč“ vázaný v kůži s mosaznými sponami. Což také mohla chudá nádenice, která neměla ni vlastního krbu, více zanechatí? Postel a truhlu prodali na pohřeb.

Kačenku si vzali zpočátku příbuzní, zmrzela se jim však brzo. Vyhledali jí službu za chůvu. No – najedla se, na nějaký ten šorc také dostala, co však zastala – neptejte se! Prosím vás, na chudé sirotče, jež nemá zastání se žádné strany, nakládají mnozí lidé - až bolno povídati. - A Kačenka sloužila u hospodyně, které se každý rád na deset kroků vyhnul.

Zkoušela a trpěla dost, - a přece silněla, rostla jako ta borovička na stráni, kterou zmítá vítr, ošlehává sních a pršky. Když povyrostla, sloužila tu a tam za děvečku. Postaviti se uměla k práci jakékoliv, brali ji rádi do služby, ale přece všudy cítila, že je nebohým sirotkem. Kačenka, jsouc od malička osamotněná a týraná, otužila se za takových okolností, zesamotněla – zmužněla.

„Což není svět otevřen?“ řekla si. „Půjdu tam, kde mě neznají. Pracovati umím, snad se užívím!“ Šla k panu faráři na radu. Kněz jí nebránil, řka, že, nespustí-li se Boha, on že jí též neopustí. Rozhodla se tedy a dnes se loučí. Byla u svaté zpovědi, posílila se Chlebem, v jehož síle člověk kráčetí může jako kdysi prorok Eliáš až na věčnou horu Boží, aniž ochabne a klesne. Jest po mši svaté. Zde klečí ještě v sínce před starým křížem, který jest jí otcem, matkou sílou, podporou a útěchou...

Václav Kosmák (sebrané spisy)
Připravil Patrik Galle

Filipíny.

Filipínský senát přijal rezoluci, kterou se vyjadřuje ke skutečnosti, že nová Miss světa 2013, Megan Lynne Young, přinesla Filipínám poprvé tento titul. Parlamentní rezoluce o ní říká, že „je zářivým symbolem pokoje a inspiruje generaci mladých žen k tomu, aby si osvojily základní hodnoty lidství. “Filipínští senátoři se tak rozhodli zřejmě s ohledem na to, jak se prezentovala v médiích. 23 letá žena ještě před svým zvolením hovořila v interview pro televizi ABS-CBN nikoli o potřebě míru ve světě, důležitosti životního prostředí anebo o tom, že se

jí daří udržovat štíhlou linii, přestože má hodně ráda čokoládu... Na otázku, jaký druh krásy má nejraději, zaskočila tázající se žurnalistku odpovědí: „Krásu narozených dětí. Jsem proti interrupcím a věřím v manželství jako nerozlučné spojení muže a ženy na celý život.“ Když byla otázána na postoj k návrhu filipínského zákona o reprodukčním zdraví, který byl zablokován Nejvyšším soudem, nová Miss světa řekla: „Jsem pro život. Pokud zákon povoluje zabíjení lidských bytostí, jsem proti němu.“ Žurnalistka se pak pokusila přimět krásnou Filipínku alespoň k pozitivnímu názoru na antikoncepci. Misska však odpověděla: „Sex patří do manželství.“ Cože, diví se žurnalistka, dívka tak krásná jako vy neměla ve svých 23 letech ještě žádný vztah? „Když nějaký muž vyvíjí nátlak tímto směrem, je třeba jasně postavit meze, protože si nezaslouží ani přátelství, natož vztah. Pokud se však zapírá a čeká, znamená to, že o něj stojí,“ řekla letošní Miss World.

připravil Patrik Galle

zdroj: <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18997>

SVATÁ ZDISLAVA (1220 – 1252)

Paní Zdislava často sedala u lůžek nemocných. Pro ně to bylo velké povzbuzení a pomoc, když sama hradní paní pomáhala léčit. Její laskavé skutky nešlo zapomenout, takže se o nich vyprávělo dalším generacím. Šedesát let po Zdislavině smrti se její příběh dostal do kronik.

Kdo vlastně Zdislava byla?

Narodila se jako první z pěti dětí (syn a čtyři dcery) v Křižanově na Vysočině. Její otec Přibyslav zastával úřad purkrabího na hradě Veverí a později v Brně. Byl tedy něco jako dnes jihomoravský hejtman. Krajina kolem Křižanova byla nehostinná, pokrytá pralesem a bahnisky. Přibyslav zde nechal vystavět hrad a významnou měrou se zasloužil o kultivaci a kolonizaci tohoto kraje. Matka Sibyla byla Italka. Přišla do českých zemí v doprovodu Kunhuty Štaufské – budoucí české královny. Oba rodiče byli velice zbožní a podle dobových záznamů významně podporovali brněnské kláštery. Dá se předpokládat, že i Zdislava měla kvalitní duchovní výchovu. Matka Sibyla byla navíc členkou královského dvora a je pravděpodobné, že i jejím dětem se dostalo vynikajícího vzdělání. V kronikách se také dochovaly zprávy, že Zdislava a její sestry byly velmi krásné. Jejich půvab vyjadřovalo latinské slovo „formosa“, což je výraz krásy, líbeznosti a spanilosti. Svě dospívání Zdislava prožila v Brně. V té době zde již působil řád dominikánů, který byl v oné době moderním hnutím. Jeho myšlenky byly velmi silné a přitažlivé. Hlásali evangelium novým způsobem – učeností a prostotou života. Pro tyto ideály se nadchla i Zdislava. V srdci mladé dívky se zrodilo přání setrvat až do smrti ve stavu panenském. Také život a charitativní činnost princezny Anežky Přemyslovny na ni silně zapůsobily.

Jenomže rodiče s ní měli jiné plány. Už jí vyhlédli ženicha. Po dosažení právní dospělosti, někdy kolem devatenáctého roku věku, byla Zdislava v Brně provdána za pana Havla z Jablonného, příslušníka mocného severočeského rodu Markvarticů. Pro Zdislavinu rodinu to byl výhodný sňatek na odpovídající majetkové a společenské úrovni. Nakolik to bylo manželství šťastné nevíme, ale víme, že Zdislava dostala charakterního muže. Havel byl jeden z mála šlechticů, kteří zachovali věrnost stárnoucímu králi Václavovi I. v době vzpoury části šlechty proti němu.

Manželé se v roce 1240 přestěhovali na sever Čech do kraje mezi Lužickými a Jizerskými horami. Zde, blízko Jablonného, budoval Havel své sídlo – hrad Lemberk. K rodinnému štěstí jistě přispěly i děti (tři synové a dcera). Zdislava se zasloužila o příchod dominikánů do Jablonného a podpořila výstavbu konventu se špitálem. Velkým dílem tak přispěla k duchovnímu rozvoji příhraniční oblasti.

Léta strávená v tomto kraji nebyla naplněná jenom starostmi o přibývající počet dětí. Mateřskou Zdislavinu péči o rodinu, o domácí čeleď, o žebráky a o nemocné dosvědčují písemné i malířské památky. Musela být nejen laskavou, ale i silnou a energickou ženou. V době častých nepřítomností manžela spravovala a řídila celé panství. Nejzajímavější zpráva o jejím životě pochází z pera kronikáře Dalimila:

„Zdislava, jež pomáhat bédným měla dar,
pět mrtvých povstat měla z már,
slepčům kouzlem zrak navracela,
maláty (vředy) uměla docela vyhojit,
lécila mrzáky a konala četné zázraky...“

Co se dá z těchto řádků vystopovat ?

V těch slovech se dá jistě najít svědectví o léčitelských schopnostech Zdislavy. Nemusela přímo křísit mrtvé, mohla například pomáhat lidem v bezvědomí, nebo po úrazu, léčila oční choroby, napravovala zlomeniny a jejich následky, pečovala o chudé a nemocné. Byly to zázraky ?

Jestli lze pokládat soucit obětavou pomoc věnovanou bédným v té době za zázrak, pak ano, Zdislava konala zázraky.

Díky Dalimilovi známe i rok úmrtí – rok 1252. Zemřela tedy velice mladá, pravděpodobně na tuberkulózu. Je pohřbena v kryptě klášterního kostela v Jablonném, její lebka je vystavena v relikviáři na oltáři v chrámové lodi.

Zdislava byla blahořečena v roce 1907 papežem Piem X., svatořečil ji Jan Pavel II. 21. 5. 1995 v Olomouci. O svatořečení se zasloužil hlavně dominikán otec Ambrož shromažďováním průkazných dokumentů. Za zázrak nutný k svatořečení bylo uznáno lékařsky i vědecky nevysvětlitelné uzdravení MUDr. Straky, u něhož došlo roku 1989 v brněnské nemocnici k zástavě srdce, k nulovému krevnímu tlaku a klinická smrt mozku trvala tři hodiny. Během této doby se manželka, děti, sestry a další modlili k blahoslavené Zdislavě o zázrak. Byli vyslyšeni, všechny orgány začaly normálně pracovat.

Ačkoliv se o Zdislavě nedochovalo mnoho původních záznamů, její památka nezanikla. Příběh vznešené paní, která pomáhala těžce nemocným, byl zcela neobvyklý. Výjimečná byla i prostým faktem, že žila v manželství s početnou rodinou. Proto je ctěna jako patronka rodiny, což má právě dnes, kdy se rodinné hodnoty zdánlivě vytrácejí, velký význam.

Vzdejme úctu paní Zdislavě z Lemberka slovy básníka Jaroslava Durycha:

„... Ize ji chválit za tolik krásných a blažených věcí,
za to, že se narodila v naší vlasti,
za to, že svými kroky posvětila zemi, která nás živí,
za to, že mluvila naší řečí a posvětila ji svou modlitbou a láskou,
za to, že její oči pohlížely na obrysy našich hor a svolávaly tak požehnání na
tuto zemi,
za to, že hleděla na oblohu nad naší vlastí a otvírala tak nad ní nebe,
za její skutky tělesného a duchovního milosrdenství,
za její spanilost a lásku k bližním,
za to, že je naše ...“

Ladislav Kaluža

VEŘEJNÁ SBÍRKA NA OPRAVU KAPLE P. MARIE SNĚŽNÉ

OBEC TVAROŽNÁ

č.účtu: 2231103081 / 8040

Povoleno Krajským úřadem Jihomoravského kraje, čj. JMK/126665/2013

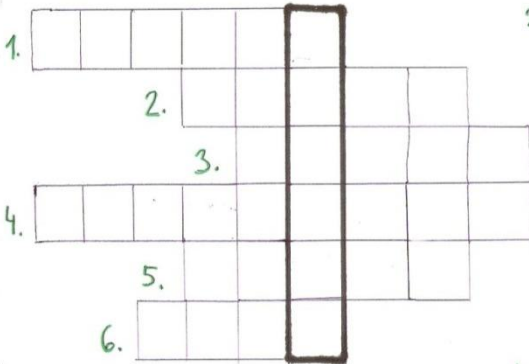
Najdi 7 rozdílů:

i-creative.cz

i-creative.cz

2.

6.

1.

3.

4.

5.

„Kristus ať je středem života, on prosvětlí i naše temné chvíle.“ S těmito myšlenkami uzavřel papež František Rok víry při mše svaté, kterou slavil o slavnosti Ježíše Krista Krále v neděli 24. listopadu 2013 na svatopetrském náměstí v Římě.

Od 11. října 2012 do 24. listopadu 2013 slavila katolická církev „Rok víry“. Po Roce sv. Pavla (2008/2009) a Roce kněží (2009/2010) se jednalo o třetí iniciativu tohoto druhu v pontifikátu papeže Benedikta XVI. Rok víry papež vyhlásil vloni svým listem Porta fidei (Brána k víře).

V závěru tohoto apoštolského listu Benedikt XVI. píše: „Kéž tento rok znovu utvrdí náš vztah s Kristem Pánem, neboť jedině v něm se skrývá jistota, s níž můžeme hledět do budoucnosti, a záruka skutečné a trvalé lásky. Slova svatého apoštola Petra představují konečný pohled na víru: „A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra...“ (1. Petr 1,6). K životu křesťanů patří radost i utrpení. Kolik svatých žilo v samotě! Kolik věřících prochází i v dnešní době zkouškou Božího mlčení, ačkoli by raději slyšeli jeho útěšný hlas! Životní zkoušky, jež nám pomáhají porozumět tajemství kříže a dávají nám podíl na utrpeních Kristových, jsou předzvěstí radostí a naděje, k nimž víra směřuje: „Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.“ (2.Kor. 12,10)

Svěrme tento čas milosti Matce Boží, která byla nazvána „blahoslavená“, neboť „uvěřila“ (Lk 1,45).“

Marie Buchtová

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

Římský papež Urban II (1088 – 1099) vyzval evropské rytíře, aby zorganizovali válečnou výpravu do Palestiny a osvobodili od mohamedánů především Betlém a Jerusalém – rodiště a hrob Ježíše Krista. Podle červených křížů na oděvu se jim začalo říkat „křížáci“. Přidalo se i několik mládenců z Florencie a jeden při odjezdu přísahal, že když výpravu přežije a vrátí se, donese do rodného města plamínek ohně z věčného světla, které hoří v Betlémské basilice. Po několika letech, těsně před Vánocemi, se před branami města objevilo několik otrhaných a zubožených postav, v čele šel jeden s hořící svící. Těžko v nich Florentinové poznávali

svoje drahé, kteří před lety odešli do války. Všichni, kteří se vrátili ale přísahali, že plamínek na svíci, kterou přinesli, je skutečně přímo z Betléma. Chránili ho v každém počasí, vezli po souši i po moři, jen aby splnili svůj slib.

V roce 1986 pracovníci rakouského rozhlasu v Linci přemýšleli, jak ozvláštňit sbírku pro zrakově postižené děti zvanou Světlo ve tmě. Tato pověst italského města Florenc je zřejmě inspirovala. Dostali nápad – dopravit před Vánoce do Rakouska světlo z Betléma jako poděkování těm, kteří ochotně a rádi přispějí nějakým způsobem postiženým dětem. V té době ovšem nikdo netušil, že za pár let se z tohoto nápadu zrodí jeden z novodobých vánočních zvyků. K nám se Betlémské světlo dostalo až po pádu čtyřicetileté komunistické vlády a v rukou exilových skautů putovalo v prosinci 1989 až pod sochu svatého Václava v Praze. Letos k nám tedy dorazí po čtyřadvacáté. Světlo putuje napříč Evropou, do České republiky tradičně z Vídně, kde jej rakouští skauti a skautky 14. 12. ve 14 hodin ve Votivním kostele na Rooseveltpatze předají skautským delegacím z celé Evropy. Následně bude Světlo rozváženo dále po ČR.

Ve Tvarožné budeme betlémské světlo rozdávat 23. 12. od 17 hodin u rozsvěcování vánočního stromu na návsi a 24.12 Vám jej opět můžeme dopravit do Vašich domovů.

Moto letošního ročníku Betlémského světla se nese v duchu páté kapitoly knihy proroka Micheáše: „Nikdy nepodceňuj maličké; může tě to překvapit – z nepatrného počátku vzejde velická věc.“

Marie Bajerová
vedoucí družiny Skřítků

DĚKANÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Letos proběhlo děkanátní setkání mládeže netradičním způsobem. Místo jednodenního setkání jsme se sešli na dva dny v Moutnicích. Tohoto setkání se zúčastnilo asi 30 mladých z celého děkanátu, z toho 7 mladých od nás z farnosti.

V sobotu jsem měli přednášku od trvalého jáhna a kadeřníka Jana Špilara, po obědě nás navštívil otec Jenda Balík, ředitel sekce pro mládež ČBK, který nás informoval o budoucích akcích a setkáních mládeže.

Děkuji všem za pěkně strávený čas. Monika Buchtová

ZVEME VÁS...

Promítání na faře

V těch nejkрутějších dobách, za tvrdé vlády krále Heroda, mnoho rodin zápasilo o holé přežití. Uprostřed hladu a strachu bude víra jedné dívky vystavena těžké zkoušce.

Připojte se k Marii a Josefovi na cestě za poznáním i nadějí. Výpravné a obsáhlé, zároveň blízké a osobní vyobrazení svaté rodiny.

Tento film s názvem **Příběh zrození** (90 min.) se bude promítat na faře ve Tvarožné v neděli 15. 12. 2013 v 18.00 hodin. Srdečně Vás zve mládež.

KUK! CO NÁS ČEKÁ?

- 15. 12. Promítání filmu Příběh zrození v 18:00
- 21. 12. Vánoční zpovídání v Blažovicích v 18:30
- 22. 12. Vánoční zpovídání ve Tvarožné ve 14:00
- 17. – 24. 8. 2014 Farní dovolená

HUMOR NA KONEC

Na závěr půlnoční mše svaté se kněz rozloučil s přítomnými takto: „Přeji vám všem radost z příchodu Spasitele na svět. A těm, které tu zase celý rok neuvidím, přeji i pěkné Velikonoce a příjemnou dovolenou.”

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH VE TVAROŽNÉ A BLAŽOVICÍCH

Tvarožná		Blažovice	
24. 12.	7:00, 23:00	24. 12.	21:00
25. 12.	7:45, 10:45	25. 12.	9:15
26. 12.	7:45, 10:45	26. 12.	9:15
29. 12.	7:45, 10:45	29. 12.	9:15
31. 12.	15:00	31. 12.	17:00
1. 1.	7:45, 10:45	1. 1.	9:15
5. 1.	7:45, 10:45	5. 1.	9:15
6. 1.	18:30	6. 1.	17:00

Čas požehnání na Boží hod vánoční budou upřesněny v ohláškách.

Milí farníci,

přejeme vám požehnaný vánoční čas. Ať světlo vánoční hvězdy ozařuje vaši cestu v novém roce, aby vás přivedla k Spasiteli.

Rádi bychom tímto poděkovali všem, kteří nám pomáháte tvořit farní časopis KUKátka a jakýmkoli způsobem nás podporujete.

redaktoři KUKátka

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA JE 14. 3. 2014

KUKátka vychází pro vnitřní potřebu farnosti Tvarožná za podpory o. Josefa. Redakce: Monika Buchtová a Anna Mertová (AM). Stránka pro děti: Anna Mertová. Děkujeme všem, kteří jste přispěli do tohoto čísla. Autor úvodní fotografie: Ing. Vilém Šimek. Svoje příspěvky můžete posílat i nadále na kuk.tvarozna@email.cz. Redakce si vyhrazuje právo na drobnou úpravu textů. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka pro doručení příspěvků do příštího čísla je 14. 3. 2014, žádáme o její dodržení. Děkujeme. Neprošlo jazykovou korekturou. **NEPRODEJNÉ!**
